

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, julius 3. 1870.

27. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Simonyi Ernőhöz

a junius 18-iki ülésre vonatkozólag.

Ugyan minek is interpellálsz,
Miért vesztegeted a szót?
Hisz csak anyi az ő előttük
Mintha falra hánynál borsót!
Miért kérdezed, hogy: jót áll-e
A ministerium érte?
Vagy, hogy mi az, melyhez mindegyik
Bársony karszékét kötötte?!

A ki egyszer futva megindult
A hegytetőről lefelé...
Nem állhat meg az, rohanjon bár
A bizonyos halál elé!
Ki elveré kilencz tizedét
Ezredes örökségének,
Azt az egy tized nem menti meg,
Megy utánna a többinek!

Vagy tán jó lelked nem állhatja:
Hogy az a mameluk tábor...
Ha a szent jogot fel kell adni
Akkor mindig gyors és bátor?!
S küzdesz, szólsz, irsz, megteszel mindent
A mit honszerelmed diktál!
Mind hasztalan... a minister int...
S az egész had menten itt áll!

Hogy a megyének nyakát szegik:
Az bizonyos volt előttem;
Hogy levágják az ezredes fát...
Ezt már én akkor elhittem:
Mikor Andrásy! Herr von Paul
Rajnert belügyérré tette,
Ki Heves vármegyeházában
Prémes süvegét feltette!

Megindultak ők hatvanhétben
Futva, a hegyről lefelé,
Nem állhatnak meg, saját súlyuk
Vonja már az örvény felé!
Ez az oka, hogy mit Bach, Smerling
Törvénytelenül ránk róttak,
Ők a törvénykönyvbe iktaták
S mindent Bécs javára szórtak!

Ekkor kezdtek ők pazarlani,
S jól el is pazarolták mindent,
Csak egy volt még a szegény megye
Ez állhatott vóna ellent!
No! majd meglásd, egy pár hét alatt
Miként fogják elpuczolni
Azt, mit Bécs háromszáz éven át
Nem tudhatott meggyilkolni!

Szinte hallom, hogy Eötvös miként
Szól!! magasb politikáról?
S Bódi minő orátziót tart
A vármegye haláláról?!
Kerge Pali, hogy pörget majd le
Egynehány száz syllogismust,
Hogy Rajner az ezredes megye
Torában ihassék vig tust?!

Hát még az a sok mameluk . . .
Hogy készülnek a gyász torra?
— Az ördög győzné elszámlálni
Egymásután őket sorra —
Horváth Miska, Pulszki s egyebek
Magolják már a diktziót,
Tán Szeniczei Ödön is mond
Egy kopott predikátziót!.

Bármiként szólsz, bármiként küzdesz,
Elejét már nem veheted,
A koporsó kész, s ha megölték
Bele zárják a holttestet!
S Te és társaid, s mi mindnyájan
Borulunk koporsójára . . .
Sirunk, — és egy el nem hervadó
Koszorut teszünk sirjára!

De mielőtt e gyászt megérnénk
Mondj el nekiek egy mesét:
Hogy az egyszeri bolond ember
A fától le miként esik?
A melyen elég biztoson állt . . .
Azt az ágot füřészelé,
Letört az ág, de ő is pottyant
S esésközben . . . nyakát szegé.

Nagy Bögös.

Jendzsikubischedszky Vlad Marczi levele, Tallerossy Zebulonhoz!

Ides virsiges Zatyafia! Tömirdek munka, kaszalni kapalni kell — azirt is több idő elmulta, hogy reflectalhatok ides virsiges zatyafia tudositasara; allamfüszamvevüsig elnyügsigire canditatio a kipnemviselühazba megtörtinte „titkos szavazasval.“ Nos hat mos mar kezdek irtenyi mi az titkos szavazas?

Titkos szavazas: mikor Franciscus Deak elüre megajanlja Venceslaus, — mire ministerialis töbsig kiabalta, hogy nem adja semmi azir a „Vén—ingér“ — hanem kell neki bölts Salamon a Gaz Jago — is kell az a Laczi de „Kormos—mics“, — is nagy horvát Imri ki „sohaj“—tozik mar irette; titkos szavazas az, mikor mar kit bittel elütte, elpletykaznak franya kormanyparti hirlapok, hogy kiket fog a jobboldali tübbsig „titkos szavazas“ utjan ajanlani ü Felsiginek, hogy megne sirtse valahogy, draga emlikezetünkbe maradt vasaros naminyi, nagy longai Lonyay Menyus birodalmi közös miniszter azzal, hogy valaki meriszelje szigoru vizsgalat ala venni szamadasa. — Majd szipen kinevezik bölts Salamon de Gazjagot allamfüszamvivüsziki elnyögnek, ki böltsesigibe ha szükséges, az is kiszamit, hogy „kitszer kettö öt“ — is mig a zorszag lesz adosa Menyusnak, egy par dominiummal, is egy par erdü eladassal. — No Zaszt is valami. Zisten velünk! vagyok

tisztelü virsiges Zatyafia

Jendzsihubischedszky Vlad Marczi.

U. i. Küztünk legyen mondva: az öreg ur haragszik kicsinyke. Attul filem mig jobban is megharagudja öreg napjaira, annyira, hogy meglesz olyan mirges tigris mint az a hét, kik allamfőszamvevőszék elnyög helette most is 1848-ra szavaztak.

Erkölcsi elismervény

Pepecsödy Szepi losánczi deformátus muszka nevelész részére, a nevelés körül.

Motto: „Saját szádból itéllek meg gonosz szolga."
Öreg biblia.

Kedves Pepecsödy! Midőn a lósáncziak nagyon is népszerü egyéniségedtől csaknem sziv szakadva kénytelenek megválni: fogadja ön ez alkalommal a tanügy érdekében hat éven keresztül egész a végkimerülésig csigázott önfeláldozó lelkiismeretes buzgó munkásságáért a „Tespedés rend" fa keresztjét; — továbbá ugyis elforgách-olt politikai jellemének — bár elismerjük, csak igen kis mértékbeni méltatásául — ingyen kegyelemből és jó szántunkból önnek „Forgách-muszka pepecsődi" elő névvel a muszka nemességet adományozzuk; —végre minden itt elő nem sorolható érdemeiért önt az „Elfogultság és butasági egylet" nagy mesterének, mely állomással 1800 frt — fa pénzben — évi dij van összekötve — ezennel kinevezzük

Kelt Kukutyinban, a muszka vezetés 21-dik évében.

Ellenjegyezte:
Csacsovszky Iván. — *titkár.*
Csöcsöháty József; — *elnök.*

Levél a más világról.

Báró Kemény Zsigó urnak.

Miután megirta báróságod a „Magyarország tengeri kereskedéséről" szóló czikkét, még pedig az ön által holtnak nyilványitott Kossuth-féle „tengerre maggar" jelszóval: legyen, szives az én méltatlan utódomat Gorove Istvánt figyelmeztetni: hogy a fiumei vasutat Pestről Fiumeig mentül előbb készitesse el, mert különben hasztalan czikkeztet ön Magyaroszág tengeri kereskedéséről a déli vasut és Triest hollanernösködése mellett.

G r ó f S z é c s é n y i I s t v á n.

Ó-moraviczai rémhir.

T. szerkesztő ur! Megrémülve értesültünk az iránt, hogy „hétszilvási Csivonutna Matyó, járástaposó szolgabiró," honvédtisztnek van kinenevezve szabadságolt állományban. — Rémülésünket nemcsak maga a kinevezés — méltán aggódván honvédségünk jövője felett — hanem azon tudat is fokozza, hogy a szabadságolt tisztecske ezentul még több szabadságot vesz magának járásán kivül „csavarogni," hová csak akkor menekül: ha hitelezői által oda üldöztetik; azért jobb lett volna öt valamely „hitelbankhoz futárnak" kinevezni, miután nagyon jól tud futni hitelezöi elől és azokkal elbánni nem ugyan hivatalból, hanem csak ugy „magán kontózásból. — De mindamellett a vagyonos osztályhoz tartozik? — Deákpárti értelemben. . .

Sziveskedjék t. szerkesztő ur e sorok közlése által rémülésünket enyhiteni.

Kelt Ó-Moroviczán, Bács megyében.

Több brtokos.

Nyilt levél.

A Deutsch-féle könyvnyomda és kiadó részvét társaságnak, — Pesten —

Csak most esett értésemre, hogy uraságtok az én „uj sorsjegy társulatomat" mely

!! Szerencse !! !! Legnagyobb előny !! !! Hazafiság !

jelszót visel, több hét óta a „Borsszem Jankóba" is hirdettetik. Miután nevezett lap nagy „szerencsétlenség" minden „hazafisággal" biró egyénre. benne nyujtatván „legnagyobb előny" a hazafiatlanságra s miután uraságtok „uj sorsjegy társulatomnak" ezen hirdetés által nekem roppant károkat okoznak, — nem akarván egy „tiszta kezű ember se" a Borsszem Jankó portékáihoz nyulni: — ezennel komolyan adom uraságtok tudtára, hogy a hirdetési dijt fizetni nem fogom söt „kártéritési keresetemet uraságtok czégje ellen mai napon meginditom.

A u s z t e r l i t z Z s i g m o n d
első budai váltó üzlete a lánczhid közelében.

Az ördög mint pártvezér.

Midőn Wéningert Deák Ferencz kegyeltjét lehurrogatták a mameluk clubban, Hrabár Manó igy kezdvén beszédét: „Tisztelt pártvezérünk . . .“ az öreg ur nagy aprehensióval igy vága közbe: „Pártvezérük az uraknak az ördög, de nem én.“

Hanem az az ördög igy néz ki la!

Puffancsok.

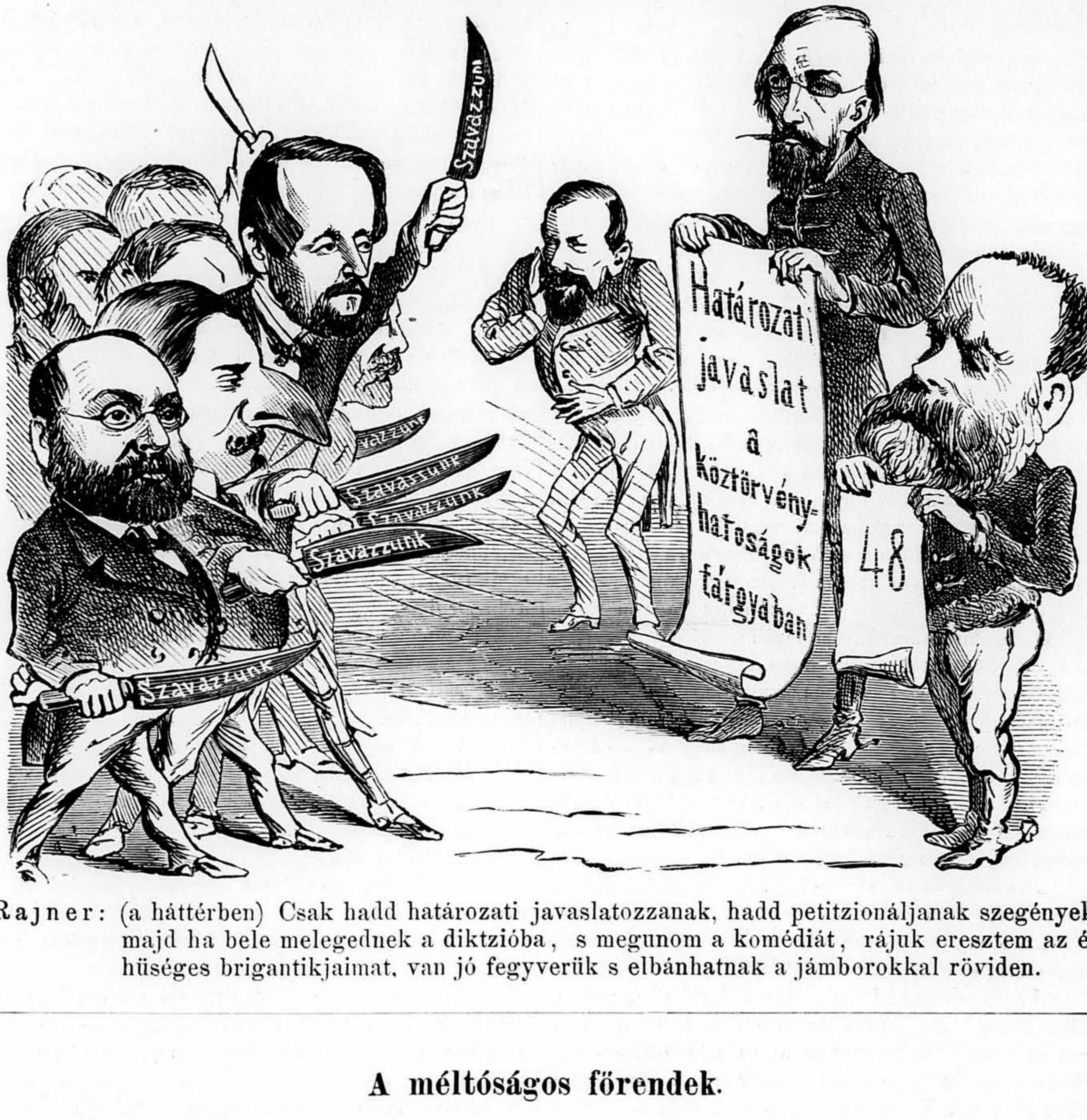
Deák hát megbukott az ő Wéningerével?

Lám, lám! ki hitte volna, hogy a kolompost ne kövesse a többi birka!

„Éljen Gajzágó“ rikácsolá egyik **kormány párti** kortes, kötekedve egy másikkal, ki Véninger **mellett** buzgolkodott.

Éljen ám . . . hanem csak a patikából — **felele a** boszantott.

A megyerendezési vita alatt.

Rajner: (a háttérben) Csak hadd határozati javaslatozzanak, hadd petitzionáljanak szegények, majd ha bele melegednek a diktzióba, s megunom a komédiát, rájuk eresztem az én hüséges brigantikjaimat, van jó fegyverük s elbánhatnak a jámborokkal röviden.

A méltóságos főrendek.

1849-ben

„Mein' liebe Magnaten! a dolog rosszul áll,
Jellasics Windisgrätz czudarul retirál! —
Igy szóltanak Bécsben, — segitsenek kérem,
Hivják be a muszkát, avval is beérem! —
Nosza nem kellett több, nyüzsgött a sok mágnás
S mint mordályégető legelől gróf Forgách,
És a méltóságos vitézlő főrendek . .
Jókora nagy számmal muszkát hivni mentek! —

1870-ben

„A főrendi házban holnap ülés lészen. . .
Méltsás uraimék legyenek hát készen,
Előttünk mostanság sok fontos tárgy vagyon
Migvitatni őket szükséges hát nagyon!“ —
Hirdeti Cziráky mindenféleképpen,
Falragaszok által, majd extra-levélben;
De biz a méltsás és vitézlő főrendek,
Tanácskozás helyett agarászni mentek!!! —

Egy este a Beleznay kertben.

(Igaz történt, saját tapasztalata után másoknak rémületére elmondja egy vidéki.)

Nem régiben én is feltaláltam vetődni Pestre. Hanem én nem ugy tettem, mint Bolond Istók, a ki csak betekintett Debreczenbe a péterfiai kapun, hanem mint afféle jó magyar emberhez illik, meg bámultam, megfüleltem mindent, a mi csak érdekkel birhat oly proletár emberre nézve, ki évenként egyszer részesülhet abban a nagy szerencsében, hogy Pestre betekinthessen. — Megnéztem a muzeumot, akademiát, siklottam a gözsiklón meghallgattam a budai arenában a kedves Megyaszai Ilkát, a nemz. szinházban pedig Ellinger saját penzió után vágyó torkávali elingerkedéseit; borzadtam Cassanova asszonyság bátorságán, hogy mint teszi bolondá és hunyászkodó kutyáivá az oroszlánokat, — elmerengtem a sok cilinder kalap büszkén emelkedö kéményén s borzadva szemléltem a Keglevich Béla által meghonositott frakkok számtalan legióját.

Végre rajtam is az történt, mi más emberen történni szokott; a sok csavargásban megehültem s megszomjuhoztam s azon kezdtem tanakodni, hogy hová menjek vacsorálni. Ni ni! éppen itt van a Beleznay kert, nem is voltam benne deák korom óta, az pedig nagyon régen volt. Miután tárczámat három darab osztrák-magyar hatossal meg könnyitettem, beléptem a kertbe, hol meglehetős számu publicum volt már megtelepedve. — A dalárok javába müködtek. Szegény pesti publikum! Olyan jól mulatott azon a sok sületlenségen, hogy no! — Leültem s egy arra menő kellnertől enni s inni kértem.

„No ha kegyed itt enni akar, ugy tanácslom, hogy menjen el idejekorán „máshová!" — szólla hozzám szomszédom, egy jó kinézésü fiatal ember.

„Az ördögbe uram!" — kérdezem meghökkenve — hát igy megy itt a sor?"

„Biz ugy ám — én már legalább egy órája várakozom, még sem kapok semmit" lön a válasz.

Az én szomszédomnak igaza lett. Csengettem, dübörgöttem kézzel lábbal, mind hiába! nem hoztak nekem semmit. Először szoltam aztán könyörögtem egy mókus ábrázatú majomfajta kellnernek, de biz az kutyába se vette. Végre egy egész órai várakozás után, kaptam „egy meszely finom somlai bort, ára 25 kr. o. é."

No szerelmetes olvasóm! ugy-e bár azt gondolod, hogy ez olyan valami a mi után csak ugy folyik az embernek a nyála, ha egyszer-megkóstolta? No csak hidd el! — Nagy mohon inni akarok egy pohárral, — hát a mint egy korty lement a torkomon, eszembe jutott minden adóságom s kevésbé mult, hogy ki nem tört a nehéz kórság. Szerencse hogy jó higgadt vérrel áldott meg a teremtő, mert ha olyan hamar lobbanó természetem van, szent igaz, hogy a korcsmáros fejéhez röpitem azt a kegyetlen italt üvegestől együtt.

Kérded jámbor barátom! hogy mi volt az a mit nekem somlai gyanánt hoztak? No majd megmondom! Hát az olyan keverék volt, a mit körülbelől a következő alkatrészekből állitott össze Paragh Gábor bátyánk: „1 rész dunaviz, 1 rész kutviz, 1 rész czukorviz, 1 rész spiritus, és az egész mismás jól föl ájnslógolva. Bizony bizony Paragh Gáborra is rá illik az, a mit Szigeti „vén bakancsosa" mond veres káplárnak; — „kend csak olyan ájnslóg professor! Bizonyosan ettől a fáin italtól kapott be az a szinész is, ki a kapuczinus barátot személyesitette mert egyébb-barát tulajdonságot nem láttam rajta a „pityókosságnál.

No de nem itélem el szegényt, hiszen abból az átkozott italból ivott! — „Hozzon egy pohár sört! — mondám a mókus ábrázatu kelnernek. — De hiz azt csak egy jó félóra mulva kaptam meg, melegitve.

Italhoz nagy nehezen hát jutottam. — Most már azt vártam, hogy mikor hoznak enni. A megrendelés idejétől számitva elmult egy óra, elmult két óra, elmult három óra, még sem kaptam semmit. Lármáztam, könyörögtem, mind hiába! nem volt semmi eredménye. — Az idő késöre járt, — éhes voltam, mint egy farkas, gondolám — elmegyek én még valami nyitva levő csárdába vacsorálni, itt hagyom Gábor bátyánk hires korcsmáját. — Kelnerr fizetni! — Egy jó félóra után csakugyan megjelent a mókus ábrázatu ember. Történt köztünk aztán ilyen számadás.

Egy meszely hires somlai.
Az 25 kr.
Egy pohár sör
Az 31 kr.
Két kifli (ezt kinomban etiem meg vacsora helyett)
Az 35 kr.
Egyébb semmi
Az 45 kr. — Tehát Parragh bátyánknál az egyébb semmi is 10 krajczárt kóstál.

No de örömestebb megfizettem az egyébb semmiért a 10 krt, mint a somlaiért a 25-öt.

Kezembe vettem a botomat, elmentem a hires Beleznayból egy még nyitva levő csárdába. — Ott aztán sem spiritust nem itattak velem, sem az egyébb semmiért meg nem fizettettek, — s még is jól laktam. Ilyen volt az én élvezetes estém a Beleznay kertben. Minden jó lelket is figyelmeztetek, hogy kerülje Parrag Gábor bácsi vendéglőjét, — mint ördög a tömjént, — mert bizony mondom, hogy én még most is czikákolok attól az egy korty somlainak csufolt Mixtura Parragianá-tól.

Kinek tisztelegjünk?

(A Matyi 26-dik számában megjelent hasonczimü vers irójának.)

Kinek tisztelegjünk? azt kérded barátom!
Annak, ki a magyart nevezte barbárnak?
... Megtisztelte őt már az pápai nemes
Csizmadia czéh, hát másra nem érdemes.

Vagy annak, a ki a sonkát becsempészte,
S izzadó társait „éljen"-nel tetézte?
... Megtisztelte öt már Aesopus rókája:
O quanta speczies! azt mondja reája.

Annak e, ki nem rég szőrcsukjával fején
Vitézkedett nehány száz kofának élén?
... Megtisztelte őt már M a t y i és E l l e n ő r!
Hite jezsovita, pofáján nincsen bőr.

Vagy annak tán a ki kotorászó markát
Zsebünkből kihuzva, most Bécsbe ugra át?
... Megtisztelték őt már százezer átokkal
Mikor itt exequált a cserepárokkal.

Hogy kit tisztelj inkább — Krajcsik e vagy Pulszkit?
A nagy Eötvöst e vagy Taddeus Prileszkit?
Vagy a spitzbürgerek kedvencz Náje-Veltjét...
Vagy a kormánynak hün szavazgató gépjét?

Vagy épen Rajnert e? az mind a te dolgod,
Tiszteld agyba főbe, ugy miként gondolod...
Imádd bölcsészét a magyar Lyrkurgusnak...
Ki miatt a megyék ma holnap elusznak!

Mindezt én nem bánom, de én nem tisztelem,
Ne is kivánd tőlem, hogy én ezt megtegyem.
Én csak azt tisztelem, ki ugy tesz mikép Te!
Ki ir a Matyinak olyan rigmust mint Te!

Nagy Bögös.

Sziporkák.

Prédikált a pap Luzsokon, még pedig hatalmasan. A hatalmas szónoklat zaja egy horkoló atyafinak álmai közé szövődvén — megütötte az asztalt s igy kiáltott fel: „nekem is egy itczét!"

Ezen is betelt az a közmondás, hogy éhes disznó makkal álmodik. — Még most is él ez a „komám uram!"

Ugyancsak Luzsokon történt, egy még nagyon fiatal s még alacsonyasabb termetü segédtanitóval, hogy amint felment a szószékbe, — egy bibliakóros vén ricset rá kiált: ugyis tudom már, hogy mit akarsz mondani, — gyere le fiam.

Jó régi dolog, de a környéken maig is nevetnek rajta.

Luzsokhoz közel, a bogádi magyar ember az utközben felvett zsidót f o n t s z á m r a vitte el Siklósig! mert — ugy mond — a zsidó se szokott semmit adni ugy g o n d o l o m r a.

Siklóson megmérette, s nyomott — 73 fontot, fontját 2 kr-ba számitván, — lett a fuvar 1 frt 46 kr.

Vaiszlói megygymagok.

Vaiszló mezőváros nagyon hires az ő disznó vásárjáról. De legnagyobb disznóság az volt Vaiszlóban junius 9-kén, hogy akkor „juniális tartatott, melyen megjelent az értelmiség is, kivévén a „kálomista" papot.

Hol volt a kalendáriumuk, hogy nem tudták hányadika van —?

Junius 9-én, 1870-ben gyászt kellett volna ölteni a magyar ember lelkének, mert oly dicső oly áldott honatyát sirattak el a jobbak, a minőt oly sok ezer dicső magyar közül, keveset lövethetett agyon a német!

Csak feledjetek; csak fátyolt a multra — mondja Deák Ferencz.

Ugyanezen városkában éldegél egy igen becsületes iskolamester, kinek az a sajátságos szenvedélye van, hogy örökkön örökké főzni segitene a konyhán — ha tudna. — Ott aggat, sok tányért eltör, belelép, leveri stb. s mig ő igy tör, zuz, az alatt az a. b. cés teremben is azt mivelik! No, de legalább a „törtek"-keli számolás is nagyban megy.

Discursus Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Hát csak a lánczhiddal együtt Görgeit is megvette a kormány! most már azt szeretném tudni szomszéd, a lánczhid nyom e többet vagy pedig Görgeinek a büne?

Iczik: Mindenesetre többet nyom a Görgei büne Mihálylében, mert hát a lánchid megmérhető, de Görgeinek hazája elleni büne m é r h e t e t l e n.

Iczik: Thodja e Mihály bácsi mivel próbálják khi legelöször a pápa csalhatatlanságát?

Mihály: Ugyan mivel nó!

Iczik: Hát elküldik a balassa gyarmati korcsmároshoz, lovat cserélni.

Mihály: Hát osztán ha ez a pápa csalhatatlan lesz, akkor az előtte való pápáknak is csalhatatlanoknak kellett lenniök, meg annak is kiről azt mondják, hogy megbabázott?

Iczik: Hát még olyan is volt hallja khend?

Mihály: Volt ám szomszéd! de még olyan is volt ám, ki egy franczia generálist pofon vágott.

Iczik: Ghatte gerechte! honnan tudja mind ezt Mihálylében?

Mihály: Hát a plébános ur szakácsnéjától, ki ezt egy könyvből olvasta, az pedig már csak tiszteséges egy személy.

Iczik: Na Mihály gazda! bele is üthet a ménkhü a reverendába, ha már a papszakácsnék is ilyen könyvet olvasnak.

Kuruczdalok.

I.

Rajner Pálnak megtiltani nem lehet,
Hogy ne legyen megyeevő szörnyeteg.
A jobboldal segédkezet nyujt neki.
Máskép a vörös fotelből esne ki.

II.

Borsszem Jankót perbe fogják?
Hiszen csak oszt' meg is fognák.
Zablát tennének szájára . .
És kötelet . . . a nyakára.

Áspis.

Barometrom.

Hogy mikor van temérdek dolog a miniszteriális boureaukban, azt rendesen a „Tökszem Jancsi"-ból lehet meg tudni.

Ugyanis, ha a Tökszem Jankó annyira silány, hogy még a pecsovicsok sem élvezhetik, bizonyos jele annak, hogy a miniszteri fogalmazó urak nehánya nagyon el van foglalva hivatalos dolgaikkal, nem érnek rá viczczeket faragni — mig ellenben ha csak ugy nyüzsög benne a sok f e j t e t ő r e e s e t t v i c c z Tiszáról, Giczyről, s a többi baloldali celebritásokról, — bizonyosok lehetünk, hogy szabad idejök van a lap támogató nagysás és méltsás humoristáknak.

Zsiga-pósta.

Kis bőgősnek!

Elszakadtak-e hurjaid!
Vagy tán elfogyott a gyantád?
Vagy eltörött a k i s b ő g ő . . .
Vagy talán Versatzba adád?
Végy hurt, gyantát, enyvet,
vagy váltsd ki . . .
És huzz egyet a javából —
Mert különben hát: b i n g a
k ó r e s z.
Dikhetz ecsém a bandából.

Fővárosi tisztelt előfizetőimet

ezennel figyelmeztetem, hogy a lapkihordók tapasztalt lassusága és hanyagsága miatt, lapjaimat ezután minden helybeli előfizetőnek p o s t a u t j á n küldöm meg. Ez sokkal czélszerübb és kényelmesebb leend az előfizetők részére, mivel az egész városban egy óra alatt mindenki megkapja lapjait.

Sziveskedjenek tehát előfizetéseiket a k i a d ó h i v a t a l b a n v á r o s h á z t é r 6. sz. a. minélelőbb megtenni vagy megtétetni, mivel az eddigi szokás szerint nyugtával senkinek sem alkalmatlankodik az én lapjaimat illetőleg, semmiféle kihordó.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában, arany-kéz utcza.